

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Rachael Thomas

Szilveszteréjjel

Jennifer Hayward

A szerelem illata

Kate Hardy

A valaha volt legszebb karácsony

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Rachael Thomas, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *Martinez's Pregnant Wife* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Jennifer Drogell, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *Christmas at the Tycoon's Command* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Pamela Brooks, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *Her Festive Doorstep Baby* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 51. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-160-4

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Rachael Thomas
Szilveszteréjjel

ELŐHANG

Két hónappal ezelőtt

Maximiliano Martinez kinyitotta a szemét. Az ágyban mellette fekvő test melege sokkolta egy kicsit. Elemi erővel törtek rá a Lisával töltött éjszaka emlékei. Ahogy beszélgettek és borozgattak...

Lisa most mozgolódni kezdett. Maximiliano összepréselte az ajkait, és próbált nem tudomást venni a fellobbanó vágyról. Ehelyett bosszankodva arra gondolt, hogy már megint elgyengült.

Ugyanaz a gyöngeség volt, ami annak idején arra készítette, hogy feleségül vegye Lisát.

Mindennap része lehetne benne, hogy Lisa mellett ébredjen, és érezze teste melegét. De képtelen maga mögött hagyni a gyerekkorát, a múltat, és megajándékozni a feleségét azzal a szerelemmel, amit megérdemel.

Egy darabig azt hitte, hogy lerázhatja az emlékeket, és újrakezdheti az életét. Ám ez tévedésnek bizonyult.

A múltja utolérte, és neki szembe kellett néznie az igazsággal. A ténnyel, hogy ő egyszerűen nem képes szeretni.

Ezért adta vissza Lisa szabadságát néhány hónapnyi házasság után.

Az elmúlt fél évben sikerült megfelelő távolságot tartaniuk egymástól, ami lehetővé tette, hogy továbbra is együtt dolgozzanak. Maximiliano tudta, hogy Lisa próbálja kerülni őt, amit nem vehetett rossz néven tőle.

Elvégre halálosan megbántotta őt.

Akkor mi a fenéért fekszik most az ágyában?

Lisa az egyik karjával átölelte Maximiliano mellkasát, és hozzásimult. Ez még inkább egyértelművé tette a férfi számára, milyen nagy a különbség aközött, amit a teste és az értelme akar.

A teste vágyott erre a nőre, és a legszívesebben sohasem engedte volna el. Ám a józan eszével tudta, hogy ez az éjszaka hiba volt. Mert ha már képtelen szeretni a feleségét, legalább újabb sebeket ne okozzon neki.

Annak idején ezért hagyta el. Hogy megóvja a fájdalomtól, amit elkerülhetetlenül okozott volna neki.

Gyöngéden eltolta az asszony karját, és küzdött a heves vágygal, ami Lisa halk sóhaja hallatán ébredt benne. Maximiliano hosszasan fürkészte a feleségét. Hosszú szempillája árnyékot vetett tejfehér bőrére. Hihetetlenül békésnek és nyugodtnak tűnt.

Maximiliano válla megfeszült. Ideje, hogy most helyesen cselekedjen, ha az elmúlt éjszaka ez nem is sikerült. Elhúzódott Lisától, mielőtt a szenvedély úrrá lett volna rajta.

– Hová mész?

Az asszony hangja kissé még rekedt volt az alvástól, és hihetetlenül szexi.

Maximiliano megdermedt egy másodpercre. Ez nem egyéjszakás kaland volt egy nővel, akinek utólag még a nevére sem emlékszik.

Ez az asszony a külön élő felesége.

Mielőtt Lisával találkozott volna, mindig erős volt, és kézben tartotta az életét. Ám ő olyan hatással volt rá, mint még egyetlen nő sem.

Hogy az ördögbe landoltak egy üzleti megbeszélés után ismét az ágyban?

A találkozón arról a futballklubról volt szó, amelyet ő nemrég megvásárolt. Azt akarta, hogy Lisa továbbra is neki dolgozzon – mint a csapat fizioterapeutája.

De nem csak ennyi történt. Miért?

Mert ő az a nő, akit szeretni akarsz!

Ismét Lisára nézett, és a vágy újult erővel tört rá – akárcsak a múlt kísértetei.

Fájt a feje. A múlt éjjel túl sok bort ittak. Őrütség volt azt hinni, hogy együtt vacsorázhat Lisával anélkül, hogy megkívánná.

És ha nem tessékeli ki mielőbb a lakásából – és az ágyából –, fennáll a veszélye, hogy még egyszer elköveti ugyanazt a hibát. Bármilyen okból jöttek is ők össze annak idején, az az ok még mindig létezik. Sürgősen tennie kell ellene valamit – egyszer s mindenkorra.

– Egy óra múlva fontos üzleti találkozóm van – felelte Maximiliano, és öltözködni kezdett.

Valójában kizárólag néhány csésze kávéval és egy csomag fájdalomcsillapítóval kell találkoznia. De minél előbb!

A felesége felé fordult. Vörös haja legyezőként terült szét a párnán. Tudta, hogy megbántotta. Már megint.

Ennek ellenére ridegen hozzátette:

– Menned kell.

– De...

– Semmi de! Egyszerűen menj el!

– De a múlt éjszaka... – próbálkozott újra Lisa.

Felült, és maga köré tekerte a lepedőt.

– A múlt éjszakának nem lett volna szabad megtörténnie. A pokolba, hiszen megegyeztünk! A házasságunk tévedés volt.

Maximiliano idegesen a hajába túrt, és elfordult. Nem akarta látni a felesége szemében a fájdalmat. Spanyolul szitkozódott. Ha dühös volt, mindig az anyanyelvén beszélt, noha Londonban élt, mióta tinédzserkorában elhagyta Spanyolországot.

Lisa visszahajította a lepedőt, és felkelt az ágyból. A mozdulatai ruganyosak, kecsesek voltak. Az ujjai hegyével megmasszírozta a halántékát, miközben csábosan, meztelenül állt ott. Nyilvánvalóan nem Maximiliano volt az egyetlen, aki előző este a pohár fenekére nézett.

– Megegyeztünk, hogy a hivatalos intéznivalókra korlátozzuk a kontaktust kettőnk közt. – A férfi nézte Lisát, és azt kívánta, bárcsak másként alakult volna az élete. Bárcsak a múltja ne akadályozná meg abban, hogy mély, tartós kapcsolatot alakítson ki. – Megegyeztünk, hogy továbbra is együtt dolgozunk úgy, mint amikor még házasok voltunk.

– Még mindig házasok vagyunk! – Lisa jeges tekintete nem tudta leplezni a fájdalmát. – Azt mondtad, hiba volt, de soha semmit nem tettél ellene.

Igaz ez? Túlságosan gyöngy volt, hogy beismerje a hibáját? Vagy csak arról van szó, hogy még mindig akarja Lisát?

De nem vallhatja be neki, hogy akarja.

Az asszony összevonta a szemöldökét.

– Tehát mi volt az elmúlt éjszaka? Futó kaland? Óriási hiba?

– Sí, hiba volt.

Ő nem a megfelelő ember Lisának. A felesége szeretni akar, és azt akarja, hogy szeressék. Soha nem is csinált titkot ebből. Csakhogy ő nem fogadhatja el a szerelmét, mert sohasem tudná viszonzni.

Pedig megpróbálta. Sőt még feleségül is vette Lisát, hogy megszabaduljon a múlt bilincseitől.

De hiába.

Lisa élesen beszívta a levegőt. Maximiliano tudta, hogy megbántotta, de nem lehetett erre tekintettel – csak így óvhatja meg a nagyobb fájdalomtól.

Jóllehet tegnap éjjel a szenvedély feledtette vele az elmúlt hat hónapot, de ők ketten akkor sem illenek össze.

Ezt Lisának is be kell látnia.

– Gyűlöllek! – csattant fel az asszony, és Maximiliano tudta, hogy ennek az ellenkezője az igaz.

Lisa szerette őt, és még mindig szereti, de gyűlölni akarja, és találni valakit, aki megadhatja neki, amit szeretne, és amit megérdemel.

Maximiliano remélte, hogy Lisa egyszer nemcsak mondani, de érezni is fogja ezt a gyűlöletet. A gondolatra ugyanakkor valami megroppant a lelke mélyén.

– Igen, a pokolba is! A múlt éjszaka óriási hiba volt. – Lisa felkapta a székről a táskáját meg a kabátját, és elindult kifelé. – El akarok válni.

Becsapta maga mögött az ajtót. Maximiliano csak állt a nyomasztó csöndben, és megpróbált világosan gondolkozni.

Igen, mindkettőjüknek ez lenne a legjobb.

De a pokolba, akkor miért nem érzi úgy?

1. FEJEZET

Lisa Martinez nagy levegőt vett, és küzdött a hányinger ellen, ami egy ideje már elkerülhetetlenül hozzátartozott a napjaihoz. Nem húzhatja tovább az időt. El kell mondania Maxnek.

Terhes – gyereket vár a férfitől, aki sem őt, sem elköteleződést nem akar.

Mit tegyen?

Tudta, hogy el kell mondania neki. A férfinak, akibe akkor beleszeretett, amint először megpillantotta. A férfinak, akihez abban a szilárd meggyőződésben ment feleségül, hogy mindketten boldogok lesznek. A férfinak, aki aztán pár hónappal később faképnél hagyta őt.

És ő az a férfi, akinek dühében a fejéhez vágta: „El akarok válni.”

Pontosan tudta, hol tartózkodik Max. Az irodájában, ahol a következő nagyszabású üzletre vadászik. A következő középszerű futballcsapatra, amely a segítségével majd a csúcsra tör.

Maximiliano így bizonyította magának és a világnak, hogy ő sikeres. Hogy még mindig a futball világában mozog, az autóbaleset ellenére, ami hirtelen véget vetett a karrierjének.

Lisa igyekezett lecsendesíteni vibráló idegeit. Nincs más út! Elvei ellen lenne, ha továbbra is titkolózna. El kell mondania Maxnek, hogy a két hónappal ezelőtti éjszakának következményei lettek. A klubban, ahol ő fizioterapeutaként dolgozik, lehet, hogy a főnöke, de még mindig a férje – a válási papírok ellenére, amelyeket a bíróság megküldött neki.

Maxnek tőle kell megtudnia.

Lisa mély lélegzetet vett, aztán kifújta. Bekopogott Max irodájának az ajtaján, mielőtt még meggondolhatta volna magát. A helyiség üres volt. Még az ajtóban állva Lisa meghallotta maga mögött a folyosón közeledő lépteket. Tudta, hogy nem Max az, és egyszerre érzett megkönnyebbülést meg bosszankodást. Túl akart esni a vallomáson. Csak akkor tehet pontot élete ezen fejezetének a végére.

– Nincs itt – tájékoztatta Max személyi asszisztense, aki eloldalozott mellette, és letett egy dossziét az íróasztalra. – Feltehetően most viszi be a napi koffeinadagját. Mindenesetre nem volt jókedvű.

– Nem?

Lisa elszántsága megcsappant.

– Egyáltalán nem.

Lisa újra nagy lélegzetet vett.

– Köszönöm.

Elbúcsúzott, és elhagyta az épületet. A hideg decemberi levegőtől elakadt a lélegzete, miközben az étterem felé haladt, ahol Max és ő két hónappal ezelőtt egy kicsit sok bort ittak.

Tulajdonképpen azért találkoztak, hogy megbeszéljék a klubnál felajánlott új fizioterapeuta állás részleteit. Ehelyett a házasságukra és a kapcsolatukra terelődött a szó. Még rosszabb volt, hogy nemsokára kiderült, még mindig vibrál köztük a szenvedély.

Képtelen vagyok rá, gondolta Lisa, és megtorpant. Hogyan mondja el Maxnek, hogy apa lesz, amikor már a házasság is túl sok felelősséget jelentett neki? Talán várhatna karácsonyig. A gondolat nagyon csábító volt. De személyesen muszáj elmondania neki.

Mert legfeljebb milyen szörnyűség történhet? Max közli vele, hogy hallani sem akar a gyerekről? Pontosán ezt a reakciót várja tőle. Nem lesz fájdalmasabb annál, mint amikor a fejéhez vágta, hogy nem szereti.

Két hónappal ezelőtt tévútra vitték az érzései és Max ellenállhatatlan sármja. Óriási ostobaság volt. Ám a benne növekvő élet miatt már nem engedheti meg magának, hogy megismételje ezt a hibát. Ez nem a megfelelő pillanat, hogy boldogságról és igaz szerelemről álmodozzon.

Maximiliano Martinez mellett ez úgyszólván képtelenség.

Belökte a férje kedvenc bárjának ajtaját. Mellbe vágta az áporodott, meleg levegőt, és ismét

émelyegni kezdett. A bár karácsonyi díszben tündökölt, de így délelőtt gyakorlatilag üres volt.

Könnyű volt észrevenni Maxet, aki a bárnál háttal ült neki.

Az asszisztensének igaza volt. Max határozottan rosszkedvűnek tűnt. Lisa szíve szaporán kalapálni kezdett. Ennyit erről, hogy erős marad, és uralkodik az érzésein. Csakhogy ez lehetetlen. Mintha megpróbálná a gátat átszakító áradatot pusztá kézzel feltartóztatni.

Dühös? Vagy inkább ideges? Nem tudta volna megmondani. Amint azt sem, hogy helyesen cselekszik-e.

Max merev tartásából áradt a feszültség. Lisa megint nagy levegőt vett, és odalépett mellé – de azonnal észrevette, hogy a férfi teljesen elmerült a gondolataiban.

A pokolba is, miért ilyen megközelíthetetlen?

Lisa tudta, hogy Max mindig elrejtí az érzelmeit, még akkor is így érezte, amikor az oltár előtt álltak.

De szent meggyőződése volt, hogy ez megváltozhat – hogy ő meg tudja változtatni a férfit.

Azt hitte, hogy az ő szerelme elég kettőjüknek is. Jóllehet nehéz gyerek- és ifjúkora után kockázatosnak tűnt ez a vállalkozás.

Most viszont nem kockáztathat, mivel már nem csak a saját életéért felelős. Nem akarta, hogy a gyereke úgy nőjön fel, mint ő. Szeretet nélkül. Annak idején rettegett azoktól a napoktól, amikor eljött az apja, hogy lássa az „ő kislányát”. Nem a szeretet vezette, nem is a kötelességérzet, hanem a rosszindulat.

Ő volt a kezében a fegyver, amelyet arra használt, hogy bántsa az anyját. Az ő gyerekének nem szabad így felnőnie.

Tervezték, vagy sem, Lisa akarta ezt a babát. Boldog, szerető otthont és gondtalan gyerekkort akart biztosítani neki. És ezt egyedül is megteheti – vagy egy férfi támogatásával, aki szereti őt, és ugyanazt akarja.

Ez a férfi azonban nem Max.

Már egy feleség is sok volt neki. Miért lenne ez más a gyereke esetében?

Egyetlen lehetősége van, rá kell bírnia a férfit, írja alá a válási papírokat, hogy életének ezt a fejezetét lezárja, és békében felnevelhesse egyedül a gyerekét.

De előbb el kell mondania Maxnek, hogy terhes. Joga van tudni, még ha soha nem is akarja látni a kicsit.

– Max.

A férfi megfordult, és ránézett. Az arckifejezése komor volt, és Lisának kihagyott egy ütemet a szíve. Lehet, hogy már tudja? Valaki elárulta volna neki a titkot?

– Mit akarsz, Lisa? Azért jöttél, hogy emlékeztess a válási papírok aláírására? Találtál valakit, és új életet akarsz kezdeni mellette?

Máskor sima állá most borostás volt, a szemében harag tükröződött. Történnie kellett valaminek. Vajon már hallotta a hírt? Lisa el sem tudta képzelni, ki árulhatta el, de a viselkedését nem tudta másképp magyarázni.

– Mondanom kell valamit.

Utálta, hogy a hangja remegett.

– Semmi olyat nem mondatsz, amit már ne tudnék. Elkéstél.

Max hangja éles volt, akár a késpenge. Lisa érezte, hogy kiveri a hideg verejték. Hogy lehet ez a férfi ilyen rideg? Elvégre a gyerekéről van szó! Ha más forrásból értesült is róla, ez semmit sem változtat a tényen.

Lisa felszögte az állát, a szeme villámokat szórt. Felvértezte magát, hogy elmondja, amit kell, aztán távozik. Énjének egy része harcolt azellen, hogy végleg kizárja a férfit az életéből. De Max ezt már megtette akkor, amikor elhagyta, noha az oltár előtt megfogadta, hogy mellette éli le az életét. És aztán újra azután a végzetes éjszaka után, amikor világosan az értésére adta, hogy nem kér belőle.

– Mióta tudod?

Max dühös hangja elárulta, hogy csak nehezen uralkodik magán. Azon a napon, amikor elhagyta,

egyértelműen közölte vele, hogy valójában sohasem akart feleséget vagy gyerekeket.

Lisa a mai napig hitte, hogy az apaság gondolata volt az okozója a szakításnak. Ő annak idején mintegy mellékesen megemlítette, hogy egy nap majd gyerekeket akar. Attól kezdve romlottak meg köztük a dolgok.

A Max szemében perzselő harag most egészen megbénította.

– Körülbelül két hete.

Alig ejtette ki a szavakat, már tudta, hogy hiba volt.

– Két hete? – A szavak ott visszhangzottak az üres bárban. Lisa még sosem látta ilyen dühösnek Maxet. – És úgy gondoltad, ez a megfelelő időpont, hogy közöld velem? Egyáltalán hogyan derítetted ki?

– Kideríteni? – Lisa homloka ráncba szaladt. – Biztos akartam lenni benne.

– Biztos lenni?

Max hátradőlt, és a feleségére nézett. Mintha most látná először. Lisának hirtelen kételyei támadtak. Lehet, hogy nem is tudja? Hogy két különböző dologról beszélnek? De ha így van, akkor Max miért olyan dühös?

Akárhogy is, most meg kell mondania neki. Azonnal.

– Miben akartál biztos lenni, Lisa?

– Én...

Az asszony folytatni akarta, de egyszerűen nem jöttek a szájára a szavak.

– Mi az, Lisa?

Max hirtelen felállt, és ott tornyosult előtte fenyegetően.

Az asszony mély lélegzetet vett, és újra nekifutott:

– Terhes vagyok.

Max úgy érezte, mintha kihúzták volna a lába alól a talajt. Aznap nem először akadt el a szava. Azt hitte, Lisa azért jött, hogy a válási papírokat sürgesse meg. Mert új szeretője van, és új életet akar kezdeni. De hogy terhes...

Nem akar gyereket, nem áll készen rá – főleg most nem, amikor a múltja egy mindent elsöprő áradat erejével zúdul rá.

Tanácsstalanul nézte a nőt, akit egykor feleségül vett. A nőt, akit sohasem fog szeretni, mert már nagyon korán megtanulta, hogy az ilyen érzések végül mindig fájdalommal járnak. Szerette az apját, és amikor egyik napról a másikra elhagyta őket, valami eltörött benne.

Még ma is hallani vélte a búcsúszavait:

„Sose felejtsd el, hogy Valdez-vér folyik az ereidben!”

Attól a naptól kezdve el akarta felejteni. Nem akarta, hogy köze legyen a Valdez családhoz vagy a bankjukhoz. És így sikerült is elfojtani az igazságot – míg egy ügyvéd nem közölte vele, hogy meghalt az apja. Hirtelen felbukkant a féltestvére is, és az egész átkozott sztorit megszellőztették az újságok.

Max visszaszuszakolta a gyerekkori emlékeit oda, ahová valók, és helyette Lisát vette szemügyre. A felesége állta a tekintetét. Az egyetlen nő, aki nem csüng a szó szoros értelmében az ajkán.

Lisa őszinte és becsületes. Annak idején elhitette vele, hogy ez több köztük, mint jelentéktelen egyéjszakás kaland. Amikor aztán megemlítette, hogy állásajánlatot kapott az Egyesült Államokban, Max tudta, hogy nem engedheti el, inkább próbált megnyílni előtte. Szeretni őt.

Ezért vette el feleségül. De aztán hamar rájött, hogy súlyos hibát követett el. Nem illenek egymáshoz, sosem lett volna szabad összeházasodniuk.

Végre újra képes volt megszólalni:

– Terhes? És mi van a tablettával?

Nem lehet apa! Nem akar apa lenni, nem akarja vállalni a kockázatot, hogy megismétlődjön a történet, és ő is kudarcot valljon, akár a saját apja. De Lisa terhes, egyetlen meggondolatlan éjszaka miatt! Hogy tud ilyen nyugodtan állni itt, és közölni ezt a szörnyűséget, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne?

– Azt hiszem, meg kell magyaráznod pár dolgot – dörmögte.

Lisa odahúzott magának egy széket, és leült az asztalhoz. Max látta, milyen sápadt a smink alatt. Elfogta az aggodalom, de gyorsan elfojtotta, és helyet foglalt az asszonnyal szemben.

Amikor Lisa az asztalra tette a kezét, látta a jegygyűrűjét, amelyet alig több mint egy éve húzott az ujjára.

Még mindig viseli? Miért, amikor elindította a válókeresetet? Vagy ismét felvette, amikor rájött, hogy terhes?

– Aznap este mindketten túl sokat ittunk. Azt hiszem, hogy köze lehet a terhességnek az alkohol utóhatásához. – Mély lélegzetet vett, és a férfi szemébe nézett. – Teljesen megdöbbenem, amikor kiderült, hogy gyereket várok.

– Csak néhány pohár bort ittunk.

– Sokkal több volt néhány pohárnál, és ezt te is tudod – felelte élesen Lisa. Aztán elpirult. – Hánytam is.

Max összehúzta a szemét, és megpróbálta felidézni annak az éjszakának a részleteit. Emlékezett, hogy rettenetesen fáj a feje, és minden hangos zajra összeresztett. Főleg az ajtó csattanására, amikor Lisa kiszaladt.

Igen.

Valóban túl sok bort ittak.

Max az asztalra könyökölt, és megdörzsölte a halántékát. Egyáltalán lehet az élete még bonyolultabb? Először ez a családi ügy, amivel sosem akart foglalkozni. Már a szalagcímek is épp elég rémesek voltak. És most megfogant a Valdez család újabb nemzedéke.

Egy nem kívánt nemzedék.

Előtte ott feküdtek az asztalon a friss napilapok.

„Illegális milliárdosörökség került napvilágra!”

– Max?

Lisa hangja mintha nagyon messziről érkezett volna. Max kényszerítette magát, hogy a jelenre koncentráljon, mert a helyzet teljesen kicsúszott az ellenőrzése alól.

De mit mondhatna, miután Lisa így átejtette?

– Max, mi a baj?

Az asszony kinyújtotta a kezét, és megfogta az egyik újságot. A férfi ránézett, és önkéntelenül felmerült benne a kérdés, hogy lehet ez a szép és elragadó nő ilyen kétszínű. Hogy tehette ezt vele? És miért éppen most?

Lisa beleolvastott az újságba, a szeme meglepetésében elkerekedett.

– Itt rólad van szó! Van egy testvéred?

Max összepréselte az ajkait.

– Egy féltestvérem.

Ugyanaznap, amikor értesült a rokonságáról a milliárdos bankárral, Raul Valdezzel, Lisa közli vele, hogy terhes. Lehet, hogy az egész csak egy rémálom? Hamarosan felébred, és minden újra rendben lesz?

– És nem tudtál róla? – kérdezte Lisa.

Max látta a kérdéseket a szemében, és örült, hogy nem tette fel őket.

A pokolba, a legtöbbjükre még saját magának sem tudja a választ! Mindössze arra tud gondolni, hogy nyilvánvalóan az apjára ütött.

Neki is lesz egy nem kívánt gyereke.

– Nem, de ez most nem is fontos. A babáról kell beszélnünk.

Ahogy kimondta a szót, furcsamód az egész hihetetlenül valóságos lett. Egy kicsit megijedt, milyen jégesen cseng a hangja. Pedig nem akart szívtelennek mutatkozni.

Lisa visszahőkölt, mintha maga az ördög ülne vele szemben.

– Arról nincs mit beszélni! – Hátratolta a székét, és felállt. – Meg fogom szülni a gyereket, de te ne aggódj! Semmiféle követeléssel nem lépek fel veled szemben. Egyértelművé tetted, hogy nem akarsz érzelmi kötődést, amikor elhagyál.

– Ülj vissza, Lisa!

– Nem.

Az asszony begombolta a kabátját. Max tudta, hogy rendbe kell hoznia a dolgot, legalábbis, ha nem akarja, hogy Lisa másodszor is elfusson. És ezúttal a gyereket is magával vinné.

Egy gyereket, aki meg fogja kérdezni, ki az apám, és miért nem akart engem. Max pontosan tudta, hogy ez milyen érzés. A gyereke nem tapasztalhatja ezt meg.

– Beszelnünk kell róla. Tehát kérek, ülj le!

A hangjában indulat csengett. Elhallgatott, nem akarta tovább élezni a helyzetet.

Tisztázni kell Lizával ezt az ügyet, hogy foglalkozni tudjon az életében beállt másik változással. A fivérével.

– Miért? Hogy elmondd, nem akarod őt, mielőtt sarkon fordulsz, és cserben hagyasz?

Valószínűleg megérdemelte ezt a kifakadást, gondolta Max. De fájt – akárcsak a szalagcímek, amelyek mintha sőt hintettek volna a nyitott sebre.

Szerette volna megkérdezni, hogy Lisa miért egyezett bele. Miért egyezett bele, hogy vele vacsorázik, aztán miért engedte, hogy az ágyban végződjék az este. Természetesen tudta, hogy ő is legalább ennyire hibás.

Sőt. Ő volt az, aki meghívta Lisát. Azt állította, hogy nem térhetnek ki folyton egymás útjából, hiszen mindketten résztulajdonosai a klubnak.

– Nem akarok gyereket. És ez az oka. – Felemelte az egyik újságot, és Lisa elé tartotta. – Minden itt áll benne.

– Nem te vagy az egyetlen, akinek pocskék gyerekkora volt, Max.

A férfinak eszébe jutott az egyetlen alkalom, amikor Lisa mesélt a gyerekkoráról. Hogy gyűlölte az örökös veszekedéseket – főleg karácsonykor.

– Szerintem se – felelte kurtán.

– Meg fogom szülni a gyereket. És amint már említettem, semmit sem várok tőled.

– Tehát azt hiszed, hogy éppen ma egyszerűen felbukkansz itt, közlöd, hogy apa leszek, aztán ismét eltűnsz?

– Az időzítés rossz, elismerem. – Lisa hangja együttérzőn csengett. – De megtartom ezt a gyereket.

– És én ott leszek mellette, mindegy, hogy történt. Nem akarom, hogy később azt gondolja, egyszerűen cserben hagytam.

Ez volt az egyetlen, amit Max jelen pillanatban tökéletes biztonsággal tudott. Nem baj, ha a testvére nem akar hallani felőle, vagy Lisa meggyűlölte. Kizárólag az számít, hogy részese legyen a gyereke életének. De ehhez Lisa életének is részese kell hogy legyen.

Odatolta eléje az újságot, és az ujjával dühösen az apja képére bökött, akire már alig emlékezett.

– Sosem leszek olyan, mint ő!

– Nem, Max, ez nem így működik. Már közölted velem, hogy nincs helyem az életedben.

– Akkor még nem létezett a baba.

– És ez mindent megváltoztat?

– Igen, a pokolba is! Mindent megváltoztat.

Max villámló szemmel Lisára nézett. Szorosan egymás mellett álltak, de mintha mérföldekre lettek volna.

– Egyedül fogom felnevelni a gyereket.

– Nem! – mennydörögte Max.

Lisa pislogott. Még sosem látta ilyen dühösnek a férfit, és azon töprengett, vajon elmondta volna-e az igazat a babáról, ha előre tudja, hogyan reagál.

Nem akarta, hogy Max egyszer csak felbukkanjon, amikor a gyerek már nagyobb, mint ahogyan az ő apja tette. Kész kínszenvedés volt. Az állandó huzavona, a hiú remények, hogy szeretik és akarják. Hogy megmentik a mostohaapjától, a gyűlölt mostohabátyjától és az anyjától, aki élvezte, hogy kicsinek és jelentéktelennek állítja be őt.

– Mit jelent, hogy nem?

– Azt akarom mondani, hogy házasok maradunk. – Max arca elborult. – És házaspárként együtt fogunk élni.

– Semmi esetre sem! – Most már Lisa is dühös volt. – El akarok válni.

– A válás már nem alternatíva – felelte Max jeges hangon.

– Számomra az egyetlen alternatíva.

– Számomra nem.

– Miért nem?

– Mert nem akarok olyan lenni, mint az apám. – Max arca megenyhült, és egy pillanatra olyan volt, mint az a férfi, akibe Lisa beleszeretett. – Nem fogom cserben hagyni a gyereket, csak mert nem passzol az életembe.

Lisa szíve elnehezült. Annyi fájdalom csengett Max hangjában! Bármi történt is, ő szereti ezt a férfit – akkor is, ha Max azon a két hónappal ezelőtti reggelen a ridegségével megfojtotta az érzéseit. Elégge szerette ahhoz, hogy férjhez menjen hozzá, és megfogadja, kitart mellette a jó és a rossz időkben is. Ez csak jelent valamit, nem?

Kislányként arról álmodozott, hogy megtalálja a nagy szerelmet, és férjhez megy. Fiatal nőként ez volt minden álma.

Aztán találkozott Maxszel. Mint valami orkán söpört végig az életén, és mindent felforgatott. Azt érezte vele, hogy különleges lény. Hogy akarja és kívánja őt. De sohasem ejtette ki a száján, hogy szereti, mindegy, hogy ő hányszor mondta neki. Ám amikor Max megkérte a kezét, ez valahogy elveszítette a jelentőségét.

– Értem, miről beszélsz – mondta lágyan. – De most nem kellene döntéseket hoznunk. Addig nem, míg nem találkoztál a testvéreddel.

– Igazad van – bólintott Max. – Először találkozom vele, aztán találunk megoldást erre a helyzetre.

Ez úgy hangzott, mintha a baba egy kis hiba lenne, amit egyszerűen korrigálni lehet. Lisa nem mutatta, hogy ez milyen rosszulesik neki.

– Mikor találkozol vele?

– Most itt.

Lisa szeme elkerekedett.

– Itt? A bárban?

– Nem, hanem Londonban. Megbeszéltünk mára egy találkozót.

– És ő jó ötletnek tartotta, hogy az egész történetet ma, közvetlen az első találkozótok előtt kiszivárogtassa az angol sajtónak?

Lisa őszinte felháborodást érzett. Milyen ember az, aki ilyet csinál?

– Többször is elolvastam a cikket, és őszintén szólva nem hiszem, hogy ő lenne a forrás. Az ő nevét is alaposan bemocskolják. A szemére vetik, hogy egy nőt szabályszerűen házasságra kényszerített, csak hogy megtartsa az irányítást a cége felett. Ilyesmit az ember nem ad önként tovább a médiának. Biztos vagyok benne, hogy valaki más a felelős a történetekért, és ha majd találkozom a fivéremmel, talán több is kiderül.

– Tehát elmész a találkozóra?

Lisa összevonta a szemöldökét. A kérdés, hogy ki nyert ezzel a kiszivárogtatással, elterelte a figyelmét a saját problémájáról.

– Igen, de előbb tisztáznunk kell valamit.

– Mit?

– Mit tegyünk, hogy működjön a házasságunk?

– A házasságunknak vége.

– Nem, még nincs – jelentette ki Max. – Legalábbis addig nincs, míg alá nem írom a papírokat. És jelenleg nem áll szándékomban.

2. FEJEZET

– Ezt nem teheted!

Lisa hangjában pánik csengett.

Max megértette, hogy sok munka vár rá. Bármit érzett is valaha iránta a felesége, az elmúlt. Talán időközben meg is gyűlölte. De megmaradt a szenvedély. Talán ott kellene kezdenie.

– A gyereketem várod. Milyen férfi lennék, ha jelen körülmények között beleegyeznék a válásba?

Nyílt a bejárati ajtó, és egy csoport hivatali alkalmazott lépett be a bárba. Max pillantása még egyszer az újságra esett, az apja képére, akit évekkal ezelőtt látott utoljára. Majd a testvéréére, akivel még sosem találkozott.

Ennek a problémának egyelőre várnia kell.

Felvette nehéz téli kabátját, majd Lisához fordult.

– Itt nem lehet nyugodtan beszélgetni.

– Nincs mit megbeszélünk.

A hivatalnokok elhaladtak mellettük, és egy elhangzott viccen nevettek. Ez egyértelműen nem a megfelelő hely egy komoly beszélgetésre, állapította meg Max.

Odalépett Lisához. Parfümjének virágillata csiklandozta az orrát. Az elhatározás, hogy jó apja lesz a gyerekének, megkeményítette a szívét.

– Tévedsz. Van egy gyerekünk, és beszélünk kell róla. A gyerekünkről.

– A gyerekről, akit te nem akarsz.

Max ránézett. A zajsztint a bárban érezhetően emelkedett, ahogy egyre többen jöttek ebédelni. Ez csak fokozta a férfi dühét. Lisa miért tiltakozik olyan hevesen azellen, hogy ő részt vegyen a gyerek életében?

– Sosem állt szándékomban életet adni neki, de ez nem fog visszatartani attól, hogy az apja legyek.

Megint arra kellett gondolnia, hogy a saját apja egyszerűen eltűnt az életéből. Tinédzserként a poklok poklát élte meg. Az a sok kétely, kérdés és gyűlölet! Az érzés, hogy haszontalan, és nem kell senkinek.

– Tűnjünk el innen!

Megfogta Lisa karját, és az ajtóhoz kormányozta. Odakint az arcukba vágott a jeges téli szél. Hó illatát hozta, noha még egyetlen pihe sem hullott.

Max mély lélegzetet vett, és elindult a parkoló felé a kocsijához. Megnyomott egy gombot, és kinyíltak az ajtók.

– Nem vonszolhatsz keresztül a báron, és nem kényszeríthetsz be az autódba!

Lisa dacosan nézett rá. A szél belekapott hosszú, vörös fürtjeibe. A látvány arra a két hónappal ezelőtti reggelre emléktette Maxet, amikor felébredt, és Lisa ott feküdt mellette az ágyban.

Miért nem tudott uralkodni magán?

Az okot Lisának hívják.

– Inkább egy zsúfolt bárban beszélnél a házasságunk jövőjéről és a gyerekünkről?

Max elengedte a felesége karját, és a kabátja zsebébe dugta a kezét. Ha Lisa most itt hagyja, akkor tényleg semmi értelme az egésznek, gondolta.

De az asszony nem mozdult. Csak állt ott, és nézte őt.

– Mit javasolsz, hová menjünk?

– A lakásomra.

Lisa felvonta a szemöldökét.

– A lakásodra? Nem tudunk itt beszélgetni?

– Ebben a hidegben? – Max kinyitotta az utasoldali ajtót, és hátrább lépett. – Tisztáznunk kell néhány dolgot.

– Rendben, de semmi sem fog történni.

A férfi elfojtott egy mosolyt.

– Azt hiszem, már így is túl sok minden történt, nem?

Lisa elhelyezkedett a sportkocsi alacsony bőrülésén, és Maxnek akaratlanul is eszébe jutott hosszú lába, ahogy a derekára kulcsolódott. Aligha ez a megfelelő időpont az efféle gondolatokra.

Beült a volán mögé. Miközben besorolt a londoni forgalomba, próbált megfeledkezni arról, hogy Lisa az egyetlen nő, aki valaha ilyen elsöprő hatással volt rá.

Lisa körülnézett a lakásban, ahol utoljára két hónappal ezelőtt járt. Furcsa érzés volt újra itt lenni. Mintha az elmúlt év nem is lett volna.

Ám túl sok minden történt, ahogy Max is mondta. A férfi vallomása, hogy sohasem szerette őt, nyílt seb volt, amely sosem fog begyógyulni. Ennek ellenére tény marad, hogy egy meggondolatlan éjszakán ők ketten egy új életet nemzettek.

Egy gyereket, aki hamarosan megpillantja a napvilágot, függetlenül attól, milyen eredményre vezet ez a beszélgetés.

– Gondolnom kellett volna rá, hogy talán mégsem ez a legjobb helyszín a beszélgetésünkhöz. Érzéketlenség volt tőlem – szólalt meg Max Lisa legnagyobb meglepetésére.

Mitől lett egyszerre ilyen tapintatos?

– A lakásom nem feltétlen semleges terület, és ezért gyaníthatóan nem alkalmas, hogy itt megállapodjunk valamiben.

– Nem tudom, milyen megállapodásra gondolsz. Nem akarok alkudozni a gyerekünkről.

– Értem, de azért tisztáznunk kell néhány dolgot.

– Mindketten tudjuk, hogy nem élhetünk házasságban. Az egyetlen megoldásnak azt látom, ha elválunk.

Max elfordult, és odébb sétált. Az ablaknál megállt, és lenézett a Temzére.

Lisa a legszívesebben odament volna hozzá, hogy megmondja neki, szereti, és ennyi elég kettőjüknek is.

Csakhogy ez hazugság lenne. Mert ezt már megpróbálta, és nem működött.

– Sevillában nőttem fel – szólalt meg Max, és feléje fordult.

Lisa nem értette, miért mondja ezt most el. Egyikük sem mesélt sokat a gyerekkoráról. Csupán a pillanatnak éltek.

– De aztán... – Nem tudta hogyan fogalmazza meg a kérdését. – Az apádnak miként...

– Miként lehetett két családja anélkül, hogy az egyik tudott volna a másiról? Erre gondolsz?

Lisa bólintott.

– Mert az anyám és én Sevillában éltünk, míg a másik családja – a felesége meg a törvényes fia – Madridban. Csak most értem meg, miért költöztünk Madridba, amikor még kisfiú voltam. Az anyám úgy tartotta jónak, ha elhagyja a családját, és követi az apámat.

Lisa pislogott, és küzdött a rátörő hányingerrel.

– Remélem, hogy a gyerekeknek sosem kell átélnie ilyesmit.

A szavak kibuktak belőle, nem tudta visszatartani őket. Max gyerekkora éppoly szomorú és sivár volt, mint az övé.

– Akkor ugyanazt akarjuk. Boldog otthont a gyerekünknek.

Lisa elfordult a férfitől. A fejében számtalan kérdés kavargott. Ez úgy hangzott, mintha Max még egy esélyt akarna adni a házasságuknak – a gyereküknek. Hogyan működhetne, amikor nyilvánvaló, a férfi nem szereti őt? És ami még rosszabb, nem is akarja szeretni?

Ismét Max felé fordult.

– Ahhoz nem kell házasságban élnünk, hogy ezt megteremtsük a gyerekünknek.

A férfi közelebb lépett hozzá.

– Tartozunk annyival neki, hogy legalább megpróbáljuk.

Lisa szíve fájdalmasan elszorult. Max egy árva szót sem szólt kettőjükről.

Megcsóválta a fejét.

– Nem.

A férfi megérintette az arcát, mire Lisa élesen beszívta a levegőt.

– Valaha volt köztünk valami különleges vonzerő. Ez a különleges vonzerő hozott össze minket azon az éjszakán, amikor a gyerek fogant. A mi gyerekünk.

Lisa szíve vadul kalapált. Felébredt benne a remény.

– A szenvedély még mindig jelen van, nem igaz? – kérdezte Max szelíden.

A szappanbuborék kipukkadt. Egy pillanatig Lisa azt hitte, hogy a férfi a szerelemről beszél.

– A szenvedély nem elég.

– Kezdetnek azért nem rossz.

Lisa kinézett az ablakon az éjszakai, felhős Londonra. Amikor megfordult, tekintete az asztalon heverő iratokra esett.

A válási papírok. Egy toll feküdt rajtuk – mintha Maxet megzavarták volna, amikor éppen alá akarta írni.

A férfi követte a pillantását, és rájött, hogy Lisa valószínűleg összerakta a történetet. Hogy már éppen pontot akart tenni a házasságuk végére, amelybe olyan könnyelműen belevetette magát, amikor egy telefon félbeszakította.

A testvére hívta.

Aztán minden káoszba süllyedt, még most sem látja át ezt az egészet, és bizonyára még érik meglepetések.

Lisa viszont nem tudta, hogy már a telefonhívás előtt döntött, nem egyezik bele a válásba. Egyszerűen képtelen volt rá.

– Éppen alá akartad írni? – kérdezte az asszony halkán, és a tekintetében fájdalom tükröződött.

– Hát nem pontosan ezt kívántad tőlem? – válaszolta meg Max a kérdést egy újabb kérdéssel.

Ha nem tudja meggyőzni Lisát, hogy maradjanak házasok, kicsi az esélye, hogy komoly szerepet játszhat a gyereke életében.

– De igen – ismerte el Lisa habozva.

– És most, hogy a szíved alatt hordod a gyerekeket? Még mindig azt akarod, hogy aláírjam?

Max odébb sétált, hogy Lisa ne érezzen semmiféle kényszert, de főleg azért, hogy ő át ne ölelje, és meg ne csókolja.

Csönd telepedett rájuk, és a feszültség egyre nőtt. Max az íróasztalhoz lépett, megigazította a papírokat, fogta a tollat, és Lisára nézett. Láta, hogy az asszony az ajkába harap.

– A baba semmin sem változtat. Sosem lett volna szabad összeházasodnunk.

– De megtörtént – mondta Max. Letette a tollat, és felegyenesedett.

– Nem akarok vonakodó apát a gyerekeimnek.

– Akkor ebben a pontban legalább egyetértünk. Mert én mindig ott akarok lenni a fiam vagy a lányom mellett. Ezért szeretnék még egy esélyt adni a házasságunknak.

– Már láttuk, hogy nem működik a dolog.

– Kössünk egyezséget! Adunk magunknak még egy legutolsó esélyt. A következő két hétben házaspárként élünk együtt. Ha szilveszterkor még mindig ugyanúgy érzel, mint most, beleegyezem a válásba, és külön utakon megyünk tovább.

– Miért? – Lisa a homlokát ráncolta. – Hiszen nem szeretsz engem, ezt elég világosan az értésemre adtad.

– Mert van egy közös gyerekünk. És tartozunk neki legalább annyival, hogy komolyan megpróbáljuk.

A szavak megerősítették, amit Lisa gondolt. Arról van szó, hogy Maxnek tiszta legyen a lelkiismerete.

Ő sohasem akarta a válást, mert még mindig szerette a férjét. Csak a szenvedélyes éjszakájuk után elhangzott hideg, kegyetlen szavak után jutott arra az elhatározásra, hogy jobb, ha végleg lezárják a kapcsolatukat.

– A közös éjszaka óriási hiba volt!

Szikrázó szemmel nézett Maxre. Ellenállt a kísértésnek, hogy a karjába vesse magát, és elfogadja

az ajánlatot. A múltban talán megtette volna, de most már nem. Mert itt van a gyerek, akiért felelősséggel tartozik.

– És akkor miért történt meg? – kérdezte Max rekedt, szexi hangon.

Lisa lenyelte a keserű igazságot. Hogy amikor annak idején találkozott Maxszel, azt hitte, az álmai valóra váltak.

És nehéz volt elengedni ezt az elképzelést.

– Túl sok bort ittunk – felelte nyersen, és elindult kifelé.

Nem maradhat tovább. Mert itt minden arra emlékezteti, amit elveszített, és ami soha többé nem lehet az övé.

– Semmi más oka nem volt? – kérdezte gúnyosan Max.

Lisa megtorpant. Az ajtóra – a menekülés útjára – meredt.

– Nem. Semmi.

Megtette az utolsó lépéseket, de mielőtt kinyithatta volna az ajtót, Max mellette termett.

– De most már van – mondta. – A gyerekünk.

Lisa kétségbeesett kísérletet tett, hogy témát váltsanak.

– Mi van a testvéreddel? Nem ma délután akartál találkozni vele?

– Körülbelül... – Max a karórája pillantott – egy óra múlva. Ami azt jelenti, hogy később kell folytatnunk ezt a beszélgetést.

– Akkor most hazamegyek.

Max felvonta a szemöldökét.

– Nem, velem jössz! Utána pedig minden holmidat áthozatjuk a lakásodból, mert ideköltözöl, míg mindent nem tisztáztunk.

– Megőrültél?

– Talán. – Max elmosolyodott. A mosolya egyértelműen jelezte a magabiztosságát. – De nem engedem meg, hogy a gyerekekkel egyszerűen kisétálj az ajtón.

– Még egyszer mondom, egy gyerekkel, akit te soha nem akartál.

– Lehet, de most minden megváltozott.

3. FEJEZET

Max fejében teljes káosz uralkodott, miközben átvágtak Londonon, hogy a Raul Valdez által javasolt hotelhez menjenek. Megpróbálta elképzelni, milyen lehet a testvére. Ám a gondolatai újra meg újra visszakanyarodtak a gyerekre, akiért most már felelősséggel tartozik.

Hogy lehet jó apa, amikor egy olyan férfi fia, akinek két családja volt, és kettős életet élt?

Lisára nézett, aki a hotel előcsarnokában helyet foglalt egy kényelmes fotelben. Nem kerülte el a figyelmét, hogy még mindig nagyon sápadt a smink alatt, amely mintha arra szolgált volna, hogy elrejtőzzön mögötte.

Alapjában véve alig tud valamit Lisáról és a múltjáról. Nem volt semmi jelentősége, mivel kizárólag testi vonzalmat érzett iránta.

És ezzel összetörte Lisa szívét, mert a múltja megakadályozta abban, hogy megnyíljon előtte. Nem engedhette meg magának, hogy szeresse őt. Az apja gondoskodott erről, aki egy nap cserben hagyta őt. Nem mintha korábban gyakran látták volna. Max nem is sejtette, hogy hová tűnt el hosszú hetekre – egészen mostanáig. A másik családjához ment, a feleségéhez meg a törvényes fiához, elhagyta a szeretőjét meg a fattyát.

Keserű ízt érzett a szájában. Ő nem volt más, mint egy mocskos titok, amit a szőnyeg alá kell seperni. Egy gyerek, akit nem szerettek. Most már tudta, hogy miért, de ettől nem lett könnyebb. Ellenkezőleg.

A múlt beárnyékolta a jövőt, és mindent tönkretett. Nem szeretheti Lisát. Akkor hogyan szeretné a gyereket?

A pokolba! Most tényleg nincs szüksége ezekre a gondolatokra. Mindjárt találkozik az apja törvényes fiával. A fiúval, akit tényleg akart. A valódi örökössel.

A féltestvére, Raul csak annyit mondott, hogy az apja végrendeletében az állt, meg kell találnia Maxet, és részt kell kínálnia neki a családi vállalkozásból. Max nem értette a dolgot. Ez lett volna az apja utolsó, kétségbeesett kísérlete, hogy megnyugtassa a lelkiismeretét?

Lisát a hotel halljában hagyta, és ő az étterembe ment. Az ajtóban megállt, és mély lélegzetet vett.

Aztán belépett.

Az étterem – egy veszekedő párt leszámítva – néptelen volt. Azok ketten nyilvánvalóan szenvedélyesen szerették és gyűlölték egymást. Éppen olyan nyilvánvaló volt, hogy a férfi nem lehet más, mint a testvére.

Max habozott egy másodpercig, de aztán kihúzta magát. Be fogja bizonyítani az apjának, hogy különb nála.

Lisa idegei pattanásig feszültek. A nap eseményei alaposan megviselték.

Eleinte éles hangok szűrődtek ki az étteremből, ahová Max belépett. Aztán kirohant egy nő, ami tovább fokozta Lisa idegességét.

Azóta csend van.

Túl nagy csend.

– Hogy ment?

Lisa felugrott, amikor Max kilökte az ajtót. De egyetlen pillantás az arcára megadta a választ. Közben ezer újabb kérdés tolt ki Lisa nyelvére. Ki volt az a nő, aki könnyek közt kirohant? Mit játszódtott le az étteremben?

– Ahogy várható volt. – Max hangja keményen csengett, az arca megfeszült.

– Ez minden?

Lisa szinte látta, ahogy a férfi felépíti maga körül a védőfalat. Őt meg kizárja, távol tartja, ahogy mindig is tette.

Rossz napot választott, hogy közölje Maxszel, miszerint apa lesz.

– Pillanatnyilag igen – felelte a férfi.

Ám összeráncolt homloka és feszült testtartása elárulta, hogy sok minden tisztázatlan és kimondatlan maradt.

– Találkoztok még?

– Igen. Megegyeztünk, hogy a múlt nem árnyékolhatja be a jövőnket. Közös nyilatkozatot adunk a sajtónak. De most, hogy ez a dolog tisztázódott, a másik problémának szentelhetem magam.

Lisa ereiben megfagyott a vér. Ő csak egy további probléma lenne, amit gyorsan megbeszélnek, aztán félretolnak?

– Milyen másik problémának?

– Ne játszd az ártatlant! Tudod jól, hogy az újság, amit ma közöltél velem, problémát jelent.

Engem hibáztat? – tépelődött Lisa. A szemrehányó tekintet mindenesetre ezt üzenté. Dühösen megrázta a fejét.

– De ezen a problémán nem kell törni a fejed.

– Megegyeztünk. Hazajössz velem.

Max keményen összeszorította az ajkait.

– Nem egyeztünk meg, és nem kényszeríthetsz.

Lisa tudta, hogy észszerűtlenül viselkedik, de semmit sem tehetett ellene. A terhességi hormonok teljesen összezavarták. Vagy inkább Max? Ő az oka, hogy így kibillent a lelki egyensúlyából?

– A feleségem vagy.

– Ha éppen kapóra jön neked.

– Ne bosszants fel, Lisa! Az imént közölted velem, hogy gyereket vársz tőlem. Ez mindent megváltoztat. Házasok vagyunk, házasok maradunk, és egy fedél alatt fogunk élni.

Lisa nem hagyta megfélemlíteni magát.

– Megtapasztaltad, hogy az apád elhagyott benneteket. De fogalmad sincs, milyen az, ha az embert megveti a saját apja.

Nem állt szándékában ilyen sokat elárulni a múltjáról. Max közelebb lépett, szinte fenyegetően tornyosult föléje, de Lisa büszkén és megingathatatlanul állt ott.

– Nyilván nem én vagyok az egyetlen, aki nem szívesen beszél a múltjáról, ugye? – kérdezte a férfi.

– Tényleg nem – felelte hidegen Lisa. Amikor feleségül ment Maxhez, azt hitte, hogy végre mindent maga mögött hagyhat. Hogy megállapodnak, és családot alapítanak. Nem is tévedhetett volna nagyobb. – De én legalább nem menekülök előle.

Harag lobbant a férfi szemében, de Lisa állta a tekintetét. Nincs szüksége rá, sem senki másra. Képes gondoskodni magáról. És a gyerekéről. Ahogy az anyjának is ezt kellett tennie. Egy különbséggel: nem fog folyton újabb meg újabb apapótlékokat bemutatni neki. Annál minden jobb.

– Azért jöttem ide, hogy találkozzam a testvéremmel, akiről csak most hallottam először. És azt mondod, menekülök a múltam elől? Az is menekülés, hogy a gyerekünk kedvéért meg akarom menteni a házasságunkat?

Egész közel lépett Lisához, aki ettől megszedült egy kicsit.

De titkolta.

– Nem csupán a jelenlétről van szó. Az apaság több ennél, és te bebizonyítottad, hogy nem tudod megadni, amit kell, amikor közölted, hogy a házasságunknak vége. Sehová sem megyek veled!

A hotel előcsarnoka elmosódott Lisa szeme előtt, az utolsó, amit látott, a kivilágított karácsonyfa volt.

Aztán minden elsötétedett előtte.

– Lisa!

Mintha távolról hallotta volna Max hangját. Mindig szerette, ha a nevéen szólította. Az akcentusa egzotikus és szexi volt. Ám ezúttal pánik csengett benne.

Lisa érezte, hogy nem tartja meg a lába, de mielőtt a padlóra esett volna, erős karok fogták fel.

Max erős karja.

Lisa a mellkasára borult, és küzdött az őt körülvevő sötétséggel, miközben beszívta a szeretett férfi illatát. Az egyetlen férfiét, akit valaha szeretni fog. A férfiét, aki az állítása szerint képtelen viszonzni az érzelmeit.

Az utolsó gondolat olyan volt, mintha nyakon öntötték volna egy vödör hideg vízzel – és oszladozni kezdett a sötétség.

– Jól vagyok.

El akarta tolni magától Maxet, de ő nem mozdult.

– Minden rendben? – kérdezte egy másik férfihang, ugyanolyan erős és parancsoló, mint Maxé.

Lisa kinyitotta a szemét, és megpillantott egy alakot, aki hihetetlenül hasonlított ahhoz a férfihoz, aki a karjában tartotta.

Csak a testvére lehet.

Az agya még mindig lassabban dolgozott a szokásosnál, de még így is biztos volt a dologban.

– Ő a feleségem, Lisa.

Az asszony Maxre pillantott, aki most óvatosan leültette egy székre. Ő maga a földön térdelt mellette, és Lisa azt kívánta, bárcsak hasonló aggodalmat látna a szemében, mint ami a testvére arcára van írva.

– Nehezen viseli a terhességet – magyarázta ehelyett Max tárgyilagosan.

– Akkor valószínűleg haza kéne vinned. Hívj orvost!

– Pontosan ezt tervezem. – Max felállt. A két fivér körülbelül egyforma magas volt. Lisa érezte, hogy vibrál köztük a levegő a feszültségtől. – Javaslom, hogy bízd rám a feleségem, és te törődj a saját problémáiddal!

– A saját problémáimmal?

Raul hangját akár össze lehetett volna téveszteni Maxével.

– Sírt – csúszott ki Lisa száján. Tudta, hogy Max a nőről beszél, aki az imént hagyta el az éttermet. – Valamilyikőtök megbánhatta, mert menekülésszerűen távozott.

Max a fivérére nézett.

– Erről beszélék.

Raul először Lisára, aztán a testvéreire pillantott.

– Később majd felhívlak, és megérdeklődöm, hogy van a feleséged.

Lisában felébredt a remény. Max és a testvére dolgoznak a kapcsolatukon? Ez talán bebizonyíthatja Maxnek, hogy megérdemli a szeretetet? És visszahozza azt a férfit, akihez feleségül ment?

Azt a férfit, aki nem félt az ő érzéseitől, noha nem tudta viszonzni azokat? Lisa akkoriban őszintén hitte, hogy ez csak idő kérdése. Ám a falak, amelyeket Max maga köré épített, csak egyre magasabbak és vastagabbak lettek.

– Már jobban vagyok – jelentette ki, és Raul sötét szemébe nézett, ami Maxére emlékeztette.

A férfi szó nélkül sarkon fordult, és elhagyta a hotelt. A londoni forgalom zaja beszűrődött egy másodpercre, mielőtt becsukódott volna mögötte az ajtó. Lisa Maxre nézett. Valami megváltozott benne a testvérével való találkozás óta. De az arckifejezése után ítélve ez nem az a változás volt, amire Lisa vágyott.

Hidegebbnek és elutasítóbbnak tűnt, mint korábban bármikor.

Max a fivére után bámult. Alaposan megfigyelte, és rájött, hogy Raul nem csak külsőleg hasonlít rá.

Határozottan megrázta a fejét, majd megkereste a mobilját, és bepötyögött egy számot. Még mindig nem tudta, mit kezdjen az öccsével, akit éppen megismert. Mást viszont nagyon is jól tudott.

Lisának feltétlenül fel kell keresnie egy orvost. Az ő orvosát. Aztán magával viszi a londoni kertvárosi házába, még ha erőszakkal kell is odahurcolnia.

– Időpontot szeretnék kérni a feleségemnek, aki nyolchetes terhes, és nem igazán érzi jól magát – magyarázta a telefont felvevő asszisztensnőnek.

Lisa arcán először zavar, aztán megdöbbenés tükröződött.

Max azonban pillanatnyilag nem törődött vele, hogy mit gondol. Feltétlen meg akart bizonyosodni róla, hogy minden rendben van a terhességgel.

Már a szó – terhesség – szembesítette a valósággal. Hamarosan felelős lesz egy másik emberi lényért, ráadásul örökre. Meg kell találnia a módját, hogy a múltja és az apja viselkedése ellenére jó kapcsolatot alakítson ki a gyerekével.

– Nincs szükségem orvosra! – tiltakozott Lisa, amikor Max aznap délutánra kapott egy időpontot.

A férfi kikapcsolta a mobilját.

– Szeretném, ha alaposan kivizsgálnának, és erről nem nyitok vitát.

– Miért csinálod ezt? Mi az ördögöt akarsz bizonyítani, és kinek?

– Senkinek nem akarok bizonyítani semmit. Talán rajtad kívül. A feleségem vagy, és a gyerekem anyja. Átléptünk egy határt, és most viselni kell a következményeket.

Max némi büntudatot érzett. De itt most már nem csak róluk van szó. Hanem egy új életről, a közös gyerekükről.

– Én ezt nem tudom végigcsinálni. Azok után nem, hogy elhagytál. Mi lesz, ha megint elmész? Egyszerűen álljak ott, és nézzem, ahogy fájdalmat okozol a gyerekünknek? Neked kell tudnod a legjobban, hogy ez milyen...

Lisa hangja szinte könyörgőn csengett. Max érezte, hogy fellobban benne a harag. Úgy véli, hogy soha nem lesz belőle jó apa?

– Erre azelőtt kellett volna gondolnunk, hogy együtt töltöttük az éjszakát. – Dühös volt Lisára is, de elsősorban saját magára. – A sors összehozott minket, és ezúttal egyikünk sem rázhatja le a felelősséget. A gyerekünknek mindkettőnkre szüksége van.

Bárcsak az apja is hasonlóan gondolkozott volna, mielőtt az anyjával viszonyt kezdett! Mielőtt pár hónap különbséggel nemzett két fiút. De most nem segít a tépelődés. És Max biztos volt benne, hogy ő nem olyan, mint az apja. Mindig gondoskodni fog a gyerekeről, és ez pillanatnyilag azt jelenti, hogy orvoshoz viszi Lisát, mert biztos akar lenni abban, hogy minden rendben van vele meg a babával.

– Vajon miért nem hiszek neked?

Lisa hangja álmosan csengett, látszott rajta, hogy mindjárt elbóbiskol.

– Bármi történt is köztünk a múltban, magunk mögött kell hagyni. A gyerekünk kedvéért.

Max lehalkította a hangját, és közelebb lépett Lisához. Örült, hogy már nem áll olyan nyársat nyelten előtte, mint az imént, készen arra, hogy az utolsó leheletéig harcoljon. Sokkal inkább úgy nézett ki, mint aki arra vágyik, hogy megcsókolja.

– Tényleg meg tudod tenni egy gyerek kedvéért, akit nyilvánvalóan egyáltalán nem akarsz?

Lisa szeme könnyben úszott, amikor felnézett Maxre.

– Tagadhatatlan, hogy nem lesz könnyű – ismerte be a férfi. – De a gyerekem mellett fogok állni.

– És mi van velem? A házasságunkkal? Kettőnkkel?

Max felemelte a kezét, és kisimított egy tincset Lisa arcából. Láтта, hogy az asszony szemhéja megremeg.

– Nincs olyan, hogy mi – válaszolta meg aztán keserűen a saját kérdését.

– De valaha volt, és ismét lesz a gyerekünk miatt. Együtt kell töltenünk a karácsonyt.

Maxnek eszébe jutott az utolsó karácsonyuk. Friss házasok voltak, és egy meleg, napos helyen töltötték a mézesheteiket. Lisa akkor bevallotta neki, hogy hagyományos karácsonyra vágyik, vidéki házzal, kandallóval és fenyőfával. Akkoriban egyikük sem sejtette, hogy egy éven belül milyen változás fog beállni a kapcsolatukban.

Lisa most hátrább lépett, és felszegte az állát.

– Legyen a határidő szilveszter. Addigra biztosan ráunsz a társaságomra, és kérni – nem, inkább követelni – fogod, hogy menjek el. És én ezt fogom tenni.

A szavak felébresztették Max versenyszellemét. Azért is be fogja bizonyítani, hogy felnőtt a feladathoz, amit sohasem akart!